

Ei se kyllä oo mikään tarkoitus, mä vain "välitän" ...lainausmerkeissä. Vitsi. Ei, esimerkiksi mun unet on paitsi värillisiä, myös erittäin omituisia ja niistä vois kirjoittaa monta pitkää kirjaa. Sillon kun mä luin Jungia, mä kirjoitinkin pisimmät tarinat muistiin, mutta kyllä mä edelleenkin kirjoitan unet muistiin heräämisen jälkeen, jos muistan, ja kun mä oon kertonu ne monelle ihmiselle, niin ei kukaan lähde kilpasille.

Mä luulen, että mä muistan muuten kuin näköaistilla, tuntuina ja rytminä – vaikka mulla ei varmaankaan oo sävelkorvaa, en oo kyllä pannu sitä koetukselekaan – ja mulle on ollu paljon hyötyä, kun mä oon tehny töitä lasten kanssa, kun toisaalta mä en oo sillä tavalla sosiaalisesti kasvanu aikuiseksi, niin se miten lapsena kokee on mulla hirveän paljon lähempänä. Tavallaan on jäänyt päälle sellasia varhaispubertettisia ajattelumalleja. Varsin pitkään mun sosiaaliset kontaktini oli vain lapsia. Elämäyhteisyyteen vaikuttaa tietysti myös mun abstrakti maalaamiseni.

Ootsä koskaan ajatellu yhdistää maalauksia B.E.M.-maailman äärimmäisen kurinalaiseksi raaputettuun maailmaan? B.E.M.issähän esimerkiksi sellaiset elementit kuin vaikka pilvet taivaalla on muutettu ikäänkun teatterin kulisseiksi, fyysisiksi vanerista leikatuiksi hahmoiksi.

Teatteriahan se on, ihan tietoisesti. Nukkeja, joilla mä leikin, eikä ne oo kaaheen tosissaan edes kun ne tappaa toisiaan. Mutta alkuperäinen ideahan on, että B.E.M.in piirissä mä voin tehdä ihan mitä tahansa, ja se on säilynyt siinä mukana, vaikkeen olisi kaikkea teh-

nytään. Mutta en mä oo varma, toimisiko tollanen maalauksen ja B.E.M.in yhdistely, tavallaan siinä Taideteollisen lopputyössä, jonka säkin näit, joka oli tavallaan esiB.E.M. mentiin aika laajalla skaalalla.

Mä koin, että se oli jonkinlainen katharsis?

Joo, tottakai, mutta se oli myös alku B.E.M.ille. Siinähan oli ne teemat, muttei niin jalostuneina. Alkurajähdytys. Tietysti mä alunalkaenkin mietin, että joskus tulee taidenäyttely, joka on B.E.M. numerojotakin. Mutta mä en taida vielä olla valmis siihen. Se vaatii niin huolellista analyysiä siitä, mikä olis oleellista. Mähän siis maalasinkin abstraktia, ja vaikka siinä taatusti on samoja asioita kun sarjakuvapiirtämisessä, mikä on järjentalaisempaa toimintaa, niin silti.

Mun materiaalivalinnan myötä mulla on sarjakuvassakin sellainen eroottisen lataus, veitsen kosketus mustaan pintaan, mikä maalauksessa tulis esiin värimassoissa ja niiden kerroksellisuudessa, toista kautta, mikä saattais olla se yhteys näiden välillä. Oopperaa on kyllä helpompi ajatella B.E.M.inä, se on niin paljon selkeämpi se yhteys. Ilja Kabakovin näyttely nykytaiteen museossa kyllä vaikutti muhun, jonkun sellaisen toteuttaminen tilaan vois olla vaikka suuri retrospektiivi, jos sais pitemmän apurahan, vois ajatella vaikka installaation rakentamista, joka sisältäis myös maalattua ainesta luomassa toisenlaisen kontaktipinnan niin yleisölle kuin minullekin.

Oopperahan on äärimmäisen keinoitekoinen näyttämöllepano, koko ajatus ihmisistä laulamassa

ajatuksiaan on hirveän lähellä B.E.M.in tarkoituksellisen jäykkää ja nukkemaisia hahmoja valeperspektiiveissään... Sehän tekee susta ikäänkun oman maailmasi Jumalan?

Totta. Miten niin vain oman maailmani, heh heh. Kaikki ne ajatukset, koko konseptihan kiteytyy siinä, miten lapsi leikkii. Sitähän mä teen. Olenhan mä nähnyt untakin, jossa mä olin Jumala, ja kerran sellasta, missä mä olin Jeesus ja Johannes Kastaja yhtäaikaan, ja ainakin kolme kertaa mä oon ollu Arnold Schwarzenegger. Mitä tuosta sitten voi enää päätelläkään...

Entäs nyt, kun sun statuksesi tavallaan virallistetaan Puupähatun myötä? Uskotko sä, että korkein Suomessa sarjakuvantekijälle myönnettävä kunnianosoitus vaikuttaa sun uraan?

Mä en oikeastaan oo vielä edes tajunu tätä, enkä varmaan pitkään aikaan tajuakaan. Varmaan vaikuttaa, jos se sattuu näin sopivaan saumaan. Mulla on kuitenkin albumi tulossa ens vuonna, "Tikapuhhermosto" Jalavalta ja ulkomaankuvioit käynnissä, että täytyy yrittää pysyä siinä tilanteessa, julkisuudessa, ja ehkä apurahoissakin siitä voi olla hyötyä. Ehkä kiinnostavia työtarjouksiakin sais tulla. Mutta kyllä mä pyrin siihen, että herää yhdeksäksi, piirtää kahteen ja loppupäivän tekee muuta ja toivottavasti luonnostelee. Marraskuun loppuun asti pitää puolitoista sivua viikossa saada aikaiseksi. Tarkoitus olisi, etten ottaisi mitään ylimääräisiä töitä, periaatteessa.

Ja hienoa olis, jos joku julkais val-

siihen, että varsinaisesti mähän en oo pannu tikkua ristiin asian eteen, jos vähän liiotellaan. Ne on ottaneet yhteyttä muhun, mikä sopiikin mulle hyvin. Ei siitä mitään tullut, kun yrittämällä yritti. Vuonna '95 sitä loi suuren osan noista kontakteista ja se oli niin kamottavan huono vuosi, ettei olis voinu vähempää välittää. B.E.M.2 puhui puolestaan niin vahvasti, ettei niiden tarvinu nähä ees käännöksiä.

Tikapuhhermostossa on sitten kolme tarinaa, kaikki uusia, yks seitsensivuinen siitä julkaistaan Amerikassakin, ja kaikki ne käsittelee maailmanloppua, tavallaan. Ei se B.E.M.-konseptiin tuo mitään uutta, mutta jotkut asiat menee vähän eteenpäin. Siinä tulee sellasta monikerroksellisuutta enemmän, ja haarautuu aika moniin suuntiin, Mars-tarinan tai 'Matti Hagelberg kohtaa Kuoleman' puitteissa, henkilökohtaisempaa materiaalia on sitten ikäänkun marginaaleissa.

Ja tarina sijoittuu tuttuun tyyliin ruutujen väliin?

Tottakai. Jos mä piirrän 30-sivuisen tarinan, niin niistä eväistä sais yhtä hyvin vaikka 300 sivua. Ei se tietenkään enää ole niin ohjelmallista, vaan tulee enemmänkin selkäytimestä. Seuraavana vuonna kun tekee Kuukauden Kotimaisen (Ilta-Sanomiin), voi muuttaa sitä kerrontaa, muutenkin mulla on ollut kiinnostus pienempiin ruutuihin, se var-

maan tuo kerrontaan jotain uutta ja lisää, niinhän ne HKL-mainoksetkin toi (Helsingin Kaupungin Liikennelaitoksen sarjakuvakampanja).

Jos sä haluaisit antaa jonkun neuvon ihmisille, jotka haluaisi uusiksi Mattihagelbergeiksi?

Joo. Ottakaa vaan yhteyttä, niin koulutan teistä kuuliaisiksi pikku orjia apulaisiksi, heh heh. Ei, tehkää aina niinkuin teistä tuntuu, sillä itsensä näköisen juttujen tekeminen on ainoa kestävä tapa herättää ihmisten kiinnostus. Mitä sä tunnet ja mitä sä oot. Pyrkimys rehellisyyteen ja nöyryyteen. B.E.M. alkoi vuonna '92, ja edelliset kahdeksan vuotta loji sille edellytykset. Ihmisillä on nykyään hirveä hätä kehittää 'oma tyyli'. Se on aika pelottavaa, jos nuorella on kovin valmis ja kompakti tyyli, koska jos siinä ei oo monipuolista piirustustaitoa takana, se muuttuu enemmän tai myöhemmin maneeriksi.

Jos Gunnar Bärlundin patsaan paikalle tulisi Matti Hagelberg - monumentti, jota raitiovaunut kiertäisivät siinä, mitä siinä lukisi?

"Kaikki oli kaunista, eikä mikään tehnyt kipeää" tuli ensimmäisenä mieleen. Vois ostaa vanhan Stalin-patsaan ja hakkauttaa viikset ja tukat pois... ☉

MIESTENHUONEESSA KÄYTIIN USEIN LUJIA KAMPAILUJA HIUSTENKUIVAAJASTA. JATKUU...